

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Pavla Molka a Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014, č. j. DSH/4054/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2015, č. j. 17 A 30/2014 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud jako nedůvodnou zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014, č. j. DSH/4054/14 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), kterým žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany (dále jen „městský úřad“), ze dne 13. 1. 2014, č. j. 2/OD/-PŘEST/263/13-HŠ.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Rozhodnutím městského úřadu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 2/OD/-PŘEST/263/13-HŠ, byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů

(zákon o silničním provozu). Toho se měl stěžovatel dopustit dne 18. 4. 2013, když na dálnici D5 v úseku, kde byla nejvyšší povolená rychlost snížena dopravní značkou na 80 km/h, překročil tuto nejvyšší povolenou rychlost o 59 km/h, neboť mu byla silničním rychloměrem naměřena po odečtení možné odchylky měřicího přístroje rychlost jízdy 139 km/h. Za to mu městský úřad uložil pokutu ve výši 5 000 Kč, povinnost uhradit náklady řízení stanovené paušální částkou 1 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. V řízení se konalo ústní jednání, které se mělo původně konat 18. 6. 2013, jak plyne z předvolání a oznámení o zahájení řízení doručeného stěžovateli 20. 5. 2013. Plnou mocí ze dne 8. 6. 2013 zmocnil stěžovatel R. K., LL.M. (dále jen „zmocněnec“), aby jej v řízení zastupoval. Zmocněnec se dne 11. 6. 2013 z ústního jednání omluvil z důvodu dovolené a požádal o zasílání veškerých písemností na adresu X. Městský úřad omluvu akceptoval, ovšem upozornil zmocněnce, že není možné doručovat mu na uvedenou e-mailovou adresu, neboť pro řízení je třeba, aby bylo doručení písemnosti řádně doloženo, protože mu bude doručovat na poštovní adresu, popřípadě do datové schránky, pokud ji zmocněnec městskému úřadu sdělí. Zároveň pracovnice městského úřadu na vytištěném e-mailu (č. l. 19 správního spisu) provedla úřední záznam, podle nějž byl zmocněnec na svém telefonním čísle nekontaktní, na e-mailovou zprávu nereagoval a datovou schránku nesdělil. Nový termín ústního projednání přestupku byl stanoven na 31. 7. 2013, zásilka byla zmocněnci zaslána poštou a vhozena do poštovní schránky, protože si ji ve lhůtě nevyzvedl. Následně jej městský úřad kontaktoval i e-mailem na jím uvedené adrese, na což zmocněnec nereagoval. Další termín ústního jednání byl stanoven na 21. 8. 2013 a předvolání bylo písemně doručeno jak samotnému stěžovateli, který si je vyzvedl dne 5. 8. 2013, tak zmocněnci, kterému bylo doručeno vložním do schránky. Stěžovatel ani zmocněnec se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavili, takže proběhlo bez nich. Následně městský úřad vydal dne 26. 8. 2013 své výše uvedené rozhodnutí.

[3] Rozhodnutí městského úřadu napadl stěžovatel odvoláním, odůvodněným tím, že žádal o doručování na e-mailovou adresu svého zmocněnce, na niž mu však žádné předvolání k ústnímu jednání nebylo doručeno. Žalovaný odvolání vyhověl a rozhodnutím ze dne 14. 10. 2013, č. j. DSH/16077/13, rozhodnutí městského úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to pro nepřesnou právní kvalifikaci přestupku a pro nedostatečné odůvodnění výše uložené sankce, z hlediska míry ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, z hlediska přítomnosti recidivy a z hlediska formy zavinění přestupku. Naopak s odvolací námitkou nedostatečnosti doručování se žalovaný neztotožnil.

[4] Městský úřad předvolal stěžovatele k ústnímu jednání na 8. 1. 2014, přičemž předvolání a oznámení o pokračování v řízení zaslal zmocněnci e-mailem ze dne 26. 11. 2013, na který zmocněnec nereagoval, a též poštou, přičemž k doručení došlo dne 12. 12. 2013 vhozením do schránky. Stěžovatel ani zmocněnec se k jednání bez omluvy nedostavili, takže byli pouze vyslechnuti svědci, kterými byli zasahující policisté. Ti vysvětlili, že v místě překročení rychlosti byla nejvyšší povolená rychlost snížena dopravní značkou z důvodu probíhajících prací a možného ohrožení dělníků. Na tomto základě vydal městský úřad dne 13. 1. 2014 nové rozhodnutí, č. j. 2/OD/-PŘEST/263/13-HŠ, jímž stěžovateli uložil totožnou sankci jako v původním rozhodnutí ze dne 26. 8. 2013. Rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci vložním do poštovní schránky dne 28. 1. 2014 (doručenka na č. l. 85 správního spisu).

[5] Zmocněnec podal k poštovní přepravě dne 27. 2. 2014 (dopisní obálka na č. l. 87 správního spisu) odvolání, v němž uváděl, že byla stěžovateli doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu, ovšem ani jemu, ani stěžovateli osobně nebylo žádné rozhodnutí o přestupku doručeno.

pokračování

[6] Rozhodnutím ze dne 2. 4. 2014 žalovaný zamítl odvolání jako opožděné, neboť rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci za využití tzv. náhradního doručení podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Od tohoto okamžiku začala plynout lhůta k podání odvolání, která marně uplynula dne 11. 2. 2014. Odvolání podané k poštovní přepravě dne 27. 2. 2014 bylo tedy opožděné a jako takové bylo podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto. Žalovaný schválil postup městského úřadu, neboť za situace, kdy zmocněnec opakovaně nepotvrdil převzetí zpráv zaslaných mu na e-mailovou adresu, kterou městskému úřadu uvedl, nemohl tento způsob doručování přispět k urychlení řízení. Doručování na uvedenou elektronickou adresu vylučovala rovněž povaha písemnosti, neboť šlo o meritorní rozhodnutí, u něhož se vyžaduje písemné prokázání doručení.

III. Řízení před krajským soudem

[7] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel ke krajskému soudu žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní trval na tom, že i rozhodnutí městského úřadu mělo být zasláno zmocněnci na jeho elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, neboť i u doručování e-mailových zpráv je možné ověřit doručení, a to podle § 19 odst. 8 správního řádu. Stěžovatel dále zpochybnil správnost vyznačení právní moci na rozhodnutí žalovaného.

[8] Žalovaný ve vyjádření k žalobě připomněl, že městský úřad stěžovatelova zmocněnce na jím uvedené e-mailové adrese kontaktoval, avšak zmocněnec nepotvrdil převzetí sdělení. Z toho vyplývá, že doručování na jím uvedenou elektronickou adresu nemohlo přispět k urychlení řízení. Doručování vylučovala rovněž povaha předmětných písemností, neboť se jednalo o předvolání k jednání, které vyžaduje písemné prokázání doručení s ohledem na možné využití § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. K tomu stěžovatel v replice odpověděl, že jeho zmocněnec by na písemnosti zaslané městským úřadem reagoval, pokud by byly doručovány v souladu s právními předpisy. Zmocněnci však žádné e-mailové zprávy nepřišly. Ve spise je založeno několik výtisků odchozích e-mailových zpráv, jejichž adresátem je zmocněnec. Nebyly ale odeslány z adresy elektronické podatelny, nýbrž odesílatelem je Mgr. Bc. H. Š.. Nejedná se tedy o písemnosti vypravené správním orgánem jako veřejnoprávním původcem, proto na pokus o jejich doručení nelze pohlížet jako na pokus o doručení v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu. Zmocněnec by se nemohl o případné e-mailové zprávě ani dozvědět, neboť má vyhrazenou elektronickou adresu toliko pro komunikaci se správními orgány, na které má nastaveny spamové filtry tak, že přijmou pouze zprávy zaslané z elektronické podatelny úřadu. Zmocněnci žádná e-mailová zpráva od městského úřadu doručena nebyla.

[9] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Shledal, že na e-mailovou adresu uvedenou zmocněncem se správní orgány snažily opakovaně doručovat, ovšem ani v jednom případě zmocněnec na e-mailové zprávy nereagoval tak, jak předpokládá § 19 odst. 8 správního řádu. Přitom teprve potvrzení zprávou, která obsahuje uznávaný elektronický podpis, plně nahrazuje například doručenkou při doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatelův zmocněnec nepotvrdil přijetí ani jedné z uvedených zpráv, proto správní orgány správně doručovaly písemnosti na adresu trvalého pobytu zmocněnce, kam byly doručeny fikcí podle § 24 správního řádu po uplynutí úložní doby. Nepotvrzením přijetí e-mailových zpráv ze strany zmocněnce bylo rovněž prokázáno,

že tento způsob doručování nemůže v daném případě přispět k urychlení řízení ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu. Správní orgány proto nepochybily, když následně vydané písemnosti - prvostupňové rozhodnutí ve věci a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného již doručovaly pouze na adresu trvalého pobytu stěžovatelova zmocněnce. Krajský soud dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, tedy že odvolání ze dne 27. 2. 2014 bylo podáno opožděně a že žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci doručením podle § 24 správního řádu, nikoli teprve nahlédnutím zmocněnce do správního spisu dne 27. 5. 2014, jak tvrdil stěžovatel. Jeho tvrzení, že mu bylo možné řádně doručovat pouze odesláním zprávy z podatelny správního orgánu, odmítl krajský soud poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014 – 34.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Vytýká krajskému soudu, že nesprávně posoudil právní otázku povinnosti správních orgánů doručovat písemnosti na elektronickou adresu. Připomíná, že veškeré e-maily nebyly jeho zmocněnci poslány přímo elektronickou podatelnou městského úřadu, ale Mgr. Bc. H. Š.. Zpochybňuje, že by mu tyto písemnosti byly doručeny, a namítá, že i v případě, pokud by jeho zmocněnec takový e-mail obdržel, nebyl povinen jej potvrzovat podle § 19 odst. 8 správního řádu, neboť se nejednalo o písemnosti zasílané správním orgánem, nýbrž pouze o sdělení oprávněné úřední osoby o tom, že na adresu trvalého pobytu zmocněnce zaslala písemnost. Přitom sdělení o tom, že oprávněná úřední osoba odeslala poštou předvolání k ústnímu jednání stěžovatelovu zmocněnci, není písemností, na kterou by se vztahovala úprava § 19 správního řádu, a z tohoto důvodu by ani nebyl povinen přijetí takové zprávy potvrzovat podle § 19 odst. 8 správního řádu, neboť ani takový postup by řízení nijak neurychlil. I pokud by stěžovatelův zmocněnec nepotvrzoval elektronické přijetí předvolání k ústnímu jednání, neopravňovalo to správní orgány zcela rezignovat na elektronický způsob doručování písemností a odvolávat se na tvrzení, že takové doručování písemností nepřispívá k urychlení řízení. Stěžovatel namítá, že po celou dobu řízení se správními orgány komunikoval výhradně elektronicky, tedy řízení urychloval, a elektronická komunikace ze strany správních orgánů tak mohla přispět k urychlení řízení. Správní orgány tak nedoručením písemností na adresu pro doručování zamezily stěžovateli v účasti na řízení.

[12] Druhou kasační námitkou vytýká krajskému soudu, že se nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou spočívající v doručení žalobou napadeného rozhodnutí po zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 zákona o přestupcích. Stěžovatel považuje tuto otázku za klíčovou, krajský soud však v odůvodnění rozsudku uvedl pouze, že „*žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci fikcí podle § 24 správního řádu, nikoli teprve nahlédnutím zmocněnce do správního spisu dne 27. 5. 2014, jak tvrdí žalobce*“. Krajský soud měl v odůvodnění rozsudku uvést též datum, ke kterému deklaruje doručení žalobou napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že tak krajský soud neučinil, je rozsudek podle stěžovatelova názoru nepřezkoumatelný. Z obou těchto důvodů navrhuje jeho zrušení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na své vyjádření k žalobě a ztotožnil se s názory krajského soudu.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

pokračování

[14] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Soud přezkoumal napadený rozsudek, přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelem a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[15] Svou prvou a stěžejní námitkou stěžovatel zpochybňuje to, jak krajský soud vyložil § 19 odst. 3, 4, 6 a 8 správního řádu. Tato ustanovení znějí:

„(3) Nevyklučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

(4) Do vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.

(...)

(6) Je-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo. Nelze-li doručení prokázat, je nutno doručit opakovaně. Písemného dokladu o doručení nebo dodání však není zapotřebí, je-li z postupu účastníka řízení v řízení zjevné, že mu bylo doručeno.

(...)

(8) Písemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“

[16] Stěžovatel trvá na tom, že jeho odvolání bylo jako opožděné zamítnuto nesprávně, neboť ve skutečnosti nelze rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 1. 2014 pokládat za platně doručené, pokud nebylo doručeno na elektronickou adresu, kterou stěžovatelův zmocněnec městskému úřadu nahlásil, nýbrž bylo doručeno pouze poštou, přičemž příslušný dopis byl zmocněnci vhozen do poštovní schránky.

[17] Právní otázkou, v jakých situacích správní orgán nemusí respektovat přání účastníka řízení či jeho zmocněnce, aby mu byly písemnosti doručovány podle § 19 odst. 3 správního řádu na jím uvedenou elektronickou adresu, se zdejší soud zabýval již v rozsudku ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016-36, v němž konstatoval: „Pokud správní orgán zjistí, že doručování na elektronickou adresu (§ 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004) k urychlení řízení nepřispěje, a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasiílat. Písemnosti tedy doručuje, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal. Správní orgán je však v takovém případě povinen účastníkovi řízení sdělit, že mu na jím požadovanou elektronickou adresu doručovat nebude včetně důvodů tohoto postupu (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu z roku 2004). Pokud správní orgán nevyužije sbora uvedenou možnost a bude účastníkovi na jím uvedenou elektronickou adresu doručovat, ovšem účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn všechny následující písemnosti zasílat bez dalšího tak, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu z roku 2004).“

[18] Postup městského úřadu byl v souladu se zákonem. Jak bylo rekapitulováno výše, stěžovatelův zmocněnec požádal městský úřad o zasílání veškerých písemností na jím uvedenou e-mailovou adresu. Na to zareagoval městský úřad vyrozuměním ze dne 12. 6. 2013 (na č. l. 19 správního spisu), kde zmocněnci v souladu s výše citovaným rozsudkem vyložil, proč mu bude nadále písemnosti zasílat poštou. Toto vyrozumění přitom zaslal na uvedenou e-mailovou adresu, spolu s vyhověním zmocněncově žádosti o stanovení jiného termínu ústního jednání; i následně pak některé písemnosti zaslal sice poštou, současně však jejich zaslání oznámil i elektronicky na zmocněncovu e-mailovou adresu (viz například předvolání ze dne 26. 11. 2013, na č. l. 54 správního spisu), zjevně ve snaze zajistit efektivní informování stěžovatelova zmocněnce v souladu s principy vyjádřenými v § 4 odst. 3 a 4 správního řádu. Zmocněnec ovšem na tyto e-maily nijak nereagoval, ani nepotvrdil jejich doručení. Ve smyslu právě citovaného rozsudku byl tedy splněn nejen první (sdělení důvodů, proč nebude doručováno na oznámenou elektronickou adresu), ale i druhý možný důvod (nepotvrzení přijetí zpráv účastníkem) pro to, aby městský úřad další písemnosti zasílal tak, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal.

[19] Stěžovatel sám připouští, že přestože požádal o doručování na jím uvedenou e-mailovou adresu, zprávy od pověřené pracovnice městského úřadu mu patrně končily ve složce nevyžádané pošty. Jinak řečeno, přiznává, že měl svou schránku nastavenou tak, aby mu tato podání nebylo možno fakticky doručit, leda by mu byla zasílána z elektronické podatelny městského úřadu. Jeho názor, že městský úřad měl povinnost posílat mu zprávy pouze prostřednictvím elektronické podatelny, ovšem nemá oporu v právním řádu a Nejvyšší správní soud jej vyvrátil v rozsudku ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014 – 34, na který správně odkázal krajský soud: *„Z § 18 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, opírajícího se o zmocňovací ustanovení § 70 odst. 1 písm. i) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, nelze dovodit povinnost správního orgánu odesílat písemnosti pouze z elektronické adresy podatelny správního orgánu; s odesláním písemnosti z elektronické adresy zaměstnance výpravny správního orgánu zákon nespojuje důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy na elektronickou doručovací adresu (e-mail) účastníka. Nepotvrdí-li adresát převzetí takto odeslané písemnosti nejpozději následující pracovní den po jejím odeslání, postupuje se podle § 19 odst. 8 správního řádu z roku 2004.“* Jinak řečeno, městskému úřadu nic nebránilo, aby se stěžovatelovým zmocněncem komunikoval z e-mailové adresy pracovnice městského úřadu Mgr. Bc. H. Š., a pokud zmocněnec požádal o doručování písemností na elektronickou adresu, jejíž anti-spamový filtr zároveň nastavil tak, aby mu zprávy od pracovníků městského úřadu končily ve složce nevyžádané pošty, nelze v tom spatřovat nic jiného, než projev snahy fakticky znemožnit doručování přípisů od městského úřadu, a tedy obstrukční techniku.

[20] Stěžovateli tedy zamezily v účasti na řízení právě zmocněncovy obstrukční postupy, nikoli přístup městského úřadu. Jak bylo výše rekapitulováno, městský úřad vyhověl první omluvě stěžovatelova zmocněnce a ústní jednání přeložil z 18. 6. 2013 na 31. 7. 2013. Poté, co zmocněnec nereagoval na písemnou, telefonickou ani elektronickou komunikaci městského úřadu a k ústnímu jednání se ani on, ani stěžovatel osobně nedostavili, stanovil městský úřad nový termín ústního jednání na 21. 8. 2013 a teprve poté, co se ani v tomto termínu bez omluvy nedostavil ani stěžovatel, ani jeho zmocněnec, proběhlo ústní jednání v jejich nepřítomnosti.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že byly splněny jak podmínky pro to, aby městský úřad doručoval zmocněnci písemnosti písemně, nikoli elektronicky, jak požadoval; a též pro konání ústního jednání v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zmocněnce. Městský úřad se v průběhu řízení snažil se stěžovatelovým zmocněncem komunikovat elektronicky, telefonem i poštou a jevil jednoznačně snahu vyjít stěžovateli vstříc a zároveň zajistit prokazatelné doručování

pokračování

písemností. Naopak stěžovatelův zmocněnec na žádný ze způsobů komunikace adekvátně nereagoval a jeho postup je nutno označit za obstrukční. Ze správního řádu, z principů dobré správy a z dosavadní judikatury zdejšího soudu nevyplývá žádný důvod, proč by měl krajský soud či nyní zdejší soud takovýto obstrukční postup schválit a pokládat rozhodnutí městského úřadu doručovaná postupem podle § 19 odst. 8 správního řádu za nedoručená.

[22] Stěžovatel dále namítá, že se krajský soud údajně nedostatečně vypořádal s otázkou, kdy nabylo rozhodnutí žalovaného právní moci. K tomu je třeba připomenout, že v žalobě stěžovatel zpochybnil pouze správnost vyznačení právní moci na rozhodnutí žalovaného, „*nebot' jeho rozhodnutí nemohlo být doručeno dříve, než zástupce žalobce nahlédl do spisu, tj. dne 27. 5. 2014; dříve nebyl učiněn pokus o doručení na elektronickou adresu jeho zástupce.*“ Krajský soud na námitku zareagoval stěžovatelem citovanou větou, že „*odvolání ze dne 27. 2. 2014 bylo podáno opožděně a že žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci fikcí podle § 24 správního řádu, nikoli teprve nahlédnutím zmocněnce do správního spisu dne 27. 5. 2014, jak tvrdí žalobce.*“ K tomu je třeba doplnit, že citovaná věta byla na straně 7 rozsudku krajského soudu součástí rozsáhlejšího odůvodnění vysvětlujícího, proč správní orgány nepochybily, pokud písemností, včetně rozhodnutí obou stupňů, doručovaly stěžovatelovu zmocněnci nikoli elektronicky, ale písemně, a proč tedy byly splněny podmínky pro doručení podle § 24 správního řádu a na základě tohoto doručení bylo možno určit nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného. Dostatečně se tak vypořádal s žalobní námitkou, podle níž rozhodnutí žalovaného nemohlo být doručeno před nahlédnutím do spisu, přičemž jasně vyložil, proč k doručení došlo dříve. Přiklonil se tak k názoru žalovaného ohledně určení nabytí právní moci rozhodnutí a bylo zbytečné, aby pouze opakoval datum, které je výslovně uvedeno na stěžovatelem zpochybňované doložce právní moci na rozhodnutí samém.

[23] Co se týče kasační námitky, dle které k doručení rozhodnutí žalovaného došlo údajně až po zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 zákona o přestupcích, je třeba připomenout, že stěžovatel uplynutím prekluzivní lhůty stanovené v tomto ustanovení v žalobě neargumentoval, takže nelze vytýkat krajskému soudu, že se k ní výslovně nevyjádřil. Pokud by byly dány důvody shledání prekluze, zabýval by se jí krajský soud z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že zde důvody pro shledání prekluze dány nebyly. Stěžovatel se přestupku dopustil dne 18. 4. 2013 a rozhodnutí městského úřadu nabylo právní moci dne 12. 2. 2014, z důvodů rozebraných výše. Roční lhůta k projednání přestupku stanovená v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích tedy nebyla překročena.

VI. Závěr a náklady řízení

[24] Kasační námitky tedy nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplnul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly

a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl proto, že ani on nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. července 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu